

Předmluva

Milí čtenáři,

Básnická sbírka *Cestou ze vzduchoprázdna* je vlastně zpovědí doby, jak na mne působí.

„Vzduchoprázdnem“ je pro mne prostor, v němž se nacházíme. Nikam nesměřujeme, nemáme cíle, žijeme v neustálém strachu, co přinese zítřek. Nemáme vzory, hodnoty, vize.

Plácáme se v každodennosti, již nedokážeme vnímat, jak je stejná, uniformní, bezrozměrná. Narážíme na limity bortícího se systému, aniž vidíme alternativu.

Neumíme spolu komunikovat, navazovat pevné a trvanlivé vztahy, vytvářet pro své potomky bezpečné zázemí. Plodíme pouze všudypřítomnou úzkost, před níž se uchylujeme k lékům, drogám, zapomnění, třebaže chvilkovému.

Školy nás nevdělávají, v nemocnicích nás neuzdravují, u soudů se nedočkáme spravedlnosti. Kráčíme odnikud nikam, pokud tedy to, co provozujeme, lze vůbec nazvat chůzí. V mnohých z nás převládá pocit zbytečnosti, práce nás nenaplnuje, nemáme nic, proč bychom si sebe měli vážit. Čekáme, až nás někdo natáhne jako autíčko na klíček – a my někam popojedeme.

Diskuse se vytratila, názorová pestrost je ta tam. Jedni se podobají druhým, jejich příběhy jsou kopiemi, jejich slovní obraty parafrázemi.

Toto vše nazývám jednou velkou systémovou krizí.

Na pár desítkách stran se pokouším jak vázaným, tak i volným veršem, vyjádřit, co mi vadí, co mne trápí, znepokojuje, čeho se obávám – a po čem toužím.

Aby se ale něco vůbec mohlo stát, je třeba pomyslné vakuum opustit. Jsme toho ještě schopni? Upřímně, nevím. Chci věřit, že aspoň malá naděje tu je. Kdybych nevěřil, tyto řádky by nevznikly. Doufám tedy, že každému z vás něco dají – a že vám aspoň za krátké zastavení budou stát.

Zůstal otisk...

V jeho hlavě havran kráká
Beznaděj mu v srdci čmárá
symbol zlověstného ptáka
Zlomen žalem v ráně šťárá
Zima pro něj začne zjara
ví, že ho mnozí nechápou
Nestačí uhnout před tlapou
v ulici Morgue žena stará
Pak mnozí jistě netápou
že teď myslím na Edgara

Maelström vírem je, co láká
(z lodi zbyla malá čára)
do propasti kabrnáka
Skokan o humor se stará
Pomsta umí vznítit žár a
muž s broukem stojí před mapou
ten brouk je pouze atrapou
Nad Ushery visí pára
Princ se i s druhy beztak cpou
Myslet musím na Edgara

Goodfellow byl za dobráka
přítom vrah, co břicho párá
ctěný skrývá darebáka
v leckom temná síla hárá
Smrt chce svého Valdemara
V hypnóze lidé nescapeou?
Za nocí bloumá Edgar Poe
Ze tmy čouhá divná fara
Démoni na zeď nedrápou
ne tak jako za Edgara

Odkaz je spojen s etapou
Děsu, kdy kroky neklapou
Ráno kocour vraha kárá
A tam, kde davy nešlapou
Zůstal otisk od Edgara

Je to těžké chápat?

Nebe je tmavé, černé jako saze
z lidí jsou škvoři, po nichž kdosi šlapá
v řekách kal plave, není prý co sázet
půda jen hoří – válka ničí chlapa
Strach všechno zmoří – pozdrav od Gestapa
Domovy tratí, kdo v nich včera dleli
Je konec trati – vyšel na neděli
Lesklá čern holin ukazuje Západ
Inflace platí – válka mrhá těly
Země se drolí – je to těžké chápat?

Naděje prchá jako letmá fráze
Torzo je z těla, které budou sápat
Ledová sprcha nemohla zde scházet
rána, co zela, nutí bludné tápat
Potí se čela. Nehraje se na pat
Ve vzduchu visí čára, která dělí
zítřejší kdysi odstřelené děly
(Noc nebrečela, zkouší slzy lapat)
od dnešní hnisy zamořené cely
Lidskost se chvěla – je to těžké chápat?

Stavba se kácí – prý jen první fáze
pud stále nižší na dveře chce drápat
letěli ptáci slunce doprovázet
tma vládne v Říši, kde dopadá tlapa
na ty, kdo z číší vytahují nápad
že odpor bude, i když hrozby zněly
a teror všude sází na povely
Stanovit výši škod pomůže mapa
Jestli to půjde? Teď se ptáme, lze-li
mít z lidí myši – je to těžké chápat?

Tekla krev z polí – místo klasů střely
Evropu mraky holí obestřely
Rozum je srážen jak za časů hrobat
Ohavnost volí ti, kdo nezemřeli
Roubík řeč sváže – je to těžké chápat?

Balada o temných dneškách

Zdravotnictví - kůže husí
je, jak si člověk vybaví:
Když vás rovnou nezasadí
tak připraví vás o zdraví
Sestra vás chlebem odpraví
pacient po vás i střílí
a když stále máte síly
není vám špatně od stravy
pak jen stačí počkat chvíli:
To prostředí vás popraví

Dieta? Co na vás zkusí?
Na průjmy, když se dostaví
z hrachu kaši, jiné hnusy
s mlékem – prý žádné obavy
Doktor snad někdy opraví
co medicí nadrobili
Mengeleho duch je čilý
Kdo lehne, hůř se postaví
Leží jako ořech shnilý:
To prostředí vás popraví

Sestry nesou se jak husy
Že máte puchýř bolavý?
Že se staví, vyjde z pusy
umazané - snad od kávy
Maximálně vás pozdraví
Celý den se kdesi skryly
Vám ať klidně prasknou žíly
že další ubyl, oslaví
Nemocní jsou za debily:
To prostředí vás popraví

Kvílíte, když síly zbyly
Vrátit se? Jo, zlatí milí
Asi vám vtlučou do hlavy
Lepší smrt, než léčba chilli:
To prostředí vás popraví